

R a z j a s n j e n j e.

Čudijo se mi nekteri,
Da ganila živo v serce
Tvoja me podoba bila.
Pravijo, da zgol krasote
Tebi manjka, da obličje
Brez življenja je in ognja. —
Jih pustim se mi čuditi
Kdo zameri slepcu, ako
Ne razlaga prav v barvah?
Ni zavzeti se, da oni
Tudi sodijo te krivo.
Oko kalno njih ne zmotri,
Misel svetna ne spoznade,
Duh nečisti ne previdi,
S čim da tvoja je podoba
V serce me ganila živo.
Iskra ne plami ti v oku
Res je — čisto ti je kakor
Voda bistra u potoku:
Gotov pečat vedre duše.
Ljubši kakor iskra v oku
Bistrost taka mi je v oku. —
Ni krasote ti v obličju,
Lepotičenja ki prosto,
Ne gori ti ono divje,
Poželjenja ki ne znade.
Toraj čudno zdi se enim,
Da me ono je ganilo,
Kterih mračni gled ne vidi
Viši krasa, ki na njem je,
Ki pobožnosti ne znajo,
Ki iz njega jasno sije,

Ki jim šala je pohlevnost,
Ki na njem vladuje mirno,
Ki dobrote ne častijo,
Ki na njem se vidno bere. —
Tudi usta všeč jim niso,
Ker ne vreva z njih beseda,
To, se zdi mi, prav ni enim.
Meni pa postala zvezda
Slog ker sloga ne pobija
V govoru medeno-sladkim.
Ker odperte v prilizljivi
Smeh ne kažejo z namenom
Vedno versti zob prebelih,
Toraj čudno zdi se enim,
Da ganila si me živo.
Vender ljubši tihost taka
Od zlobudne mi je drugih.
Preden rečeš, pred pomisliš;
Preden zineš, dvakrat vselej
Modri govor je pretehtan.
Toraj redko je in kratko
Tvoje govorjenje, draga!
Pa resnica božja sama
Govori iz ust ti takrat,
Ljubeznjivost pa jo slaji. —
Grajajo život tud celi
Zdiš se plašna, preokorna
Jim, za družbo nepripravna,
Ker neznane umetnije
Tebi družbe so sedanje.
Ker navada ni ti taka,
Stati zdaj, da rast se ravna

Razodeti bolj zamore;
Zdaj pa zopet zapeljivo
Se naslanjati po zofi
Pol lepote odkrivaje
Pol je komaj le skrivaje.
Marsikaj ker šega danšna
Ti zaverže tud v obleki,
Ki je taka dans ko včera. —

Vender svet naj oponaša
Men'i tebi to in tako,
Da devica po deviško,
Vedeš se, to prav ni enim,
Da deklica si ponižnost
Tovaršico si zvolila,
Si vodivna na obnebju,
Grem za tabo, sij mi milo!

Pot mi lahka bo in srečna. Terdina.

Pripovedka od pastirja.

(Zap. M. Valjavec.)

Enkrat sta bila oče in pa mati; sta imela sina. Oče so vmerli in mati so se, preden je bilo leto okoli, spet vmožili, in sinček je dobil pisanega očeta, hudega očma, kakor so po navadi vsi očmi hudi. Očem pa ni mogel sinka viditi, in temu ni bilo nič več dobro; večkrat je bil tepen. Za vsako malo stvarico je dobil. Koj ko je malo zrastel, je mogel vsak dan krave pasti. Gonil pa jih je daleč od doma na travnik. Okoli in okoli travnika pa je bil velik gojzd. Zjutraj jih je gnal, ko se je dan naredil, in pred jih ni smel domu prignati, da je solnce na poldne stalo. Če jih je pred prignal, pa je bil tepen, če je prepozno prišel, pa je spet dobil. Pa to je že še preterpel, in kadar je bil sam na pašči, je bil naj boljše vesel.

Enkrat je ravno pasel, in nekaj pastirskega ravnal. Kar zasliši sem iz gojzda terd pok, kakor bi z bičem pokalo; zmiraj bliže in bliže. Krave so se jenjale pasti, so vzdignile po koncu glave, nastavile ušesa in poslušale, kaj je to. Pok pa se je zmiraj bliže slišal; že je na travniku. Poka in poka, pa ni ga viditi, ki bi pokal. Kar se spravi med krave, jih zapodi in nažene. Krave pa vzdignejo repe po koncu in vsaka drugam zbežljá. Pastirčka je bilo strah. Ni vedil, kaj bi počel; za kravami tekal ali domu šel. Krav mu ni bilo mogoče dobiti, ker so mu kmalo spred oči zgínille; ni vedil kam jih iskat iti. Domú se je bal; ura je bila še le devet; je še dveh manjkalo do poldne. Hudi očem, je vedil, da ga bode tepel. Kaj je storiti? Šel je domú. Privekal je, ker je mislil, da je krave zgubil; ali krave so bile že domá; vse v hlevu obročane. Hudi očem pa ga krega, zmerja in pretepa, zakaj je tako zgodaj domú prignal. On pravi kaj in kako, ali hudi očem nič ne verjame; strašno mu zažuga če bo še kdaj pred poldnem domú prignal.

Drugi dan je spet gnal. Precej je še manjkalo do poldne in solnce je še le na devetih stalo; bila je še le tretja ura zjutraj. Kar spet zasliši od daleč tisto pokanje, kakor včera sem iz gojzda; zmiraj bliže in bliže. Že je na travniku. Poka in poka, pa ni ga nobenega viditi, ki bi pokal. Kar se spravi nad krave, jih zažene in zapodi. Krave pa vzdignejo repe po koncu in vsaka drugam zbežljá. Pastirčka je bilo strah; ni vedil, kaj bi počel; za kravami tekal ali domu šel. Krav mu ni bilo mogoče dobiti,

ker so mu kmalo spred oči zginile. Ni vedil, kam jih iskat iti. Domu se je bal. Hudi očem, je vedil, da ga bode tepel in dans še bolje, kakor včeraj. Solnce še ni na desetih stalo, dve uri je še manjkalo do poldne. Kaj je storiti? Šel je domu. Privekal je in še miliše je vokal, kakor včeraj, ker je spet mislil, da je krave zgubil, še bolj pa zato, ker se je hudega očma bal. Ali krave so bile doma, vse v hlevu pri jaslih obročane. Hudi očem ga spet strašno zmerja, krega in pretepa, zakaj je spet dans tako zgodaj domu prignal, ker še ni poldne. On pa pové in pravi kaj in kakó, kakor včeraj pa vse zastonj. Hudi očem nič ne verjame, in mu strašno strašno, še boljje strašno, kakor včeraj zažuga, če bode še kdej prezgodaj prignal, kakor včeraj in dans.

Drugo jutro pride. Spet mora iti na paščo. Nič ne pomaga, če se še tako brani. Mora, in ker le mora, gre in žene spet na travnik v sredi gojzda. Ves v strahu pričakuje spet, da bo solnce na devet prišlo. Bliža se čas, in blizo blizo je že. Tanko posluša. Večkrat ušesa nastavi; nič ne sliši. Ne kaže še senca samega sebe časa, ob katerim se ima pok zaslišati. Še majhino manjka. Zdaj ravno tamtje pokaže, kamor včeraj. Še bolj tanko posluša. Pok! pok! pik pok pok! se zasliši daleč od njega. Krave — zapazile že včeraj in predvčerajšnjim kaj to pomeni — so se jenjale pasti, so uzdignile po koncu glave še preden je med nje pripokalo. Pastirček tudi ni čakal. Vzame šibo, se obesi naj terdniši kravi za rep, jo zapodi, poja in naganja, kar se dá. Krava pa teče in bezljá daleč daleč neprenehoma, kamor jo noge nesó. Bezljá in bezljá, da na kraj brezdná pribezlja. Ššš lomp! telebi vanj, ker se ni mogla vderžati, je bila preveč zaletena. Na glavo prileti in se prec do dobrega ubije. Pastirčka je pa bog varoval, da se mu ni nič zgodilo. Samo sapo mu je vzelo, da se ni dolgo zavedel.

Čez kej časa pa se zavé in predrami. Vidi kravo zraven sebe ubito in vso razmesarjeno. Pred njim je stena, za njim je stena. Same visoke skale na obeh straneh; sterma čerovje spred in zad. Na obojo stran je skor nemogoče. Vender se obrniti in nazaj iti pastirčku dvakrat nemogoče zdi. Perva nemogočnost je stena, sterma skala, visoka peč, druga nemogočnost je pa strah pred pokom in hudim očmom, da bi spet tepen ne bil, če bi domu prišel. Ve, da je lože eno nemogočnost premagati, kakor pa dvé. Gre in pleza tedaj naprej spredaj pred sebo po pečevju kviško gori, in pleza in pleza, da res na verh pripleza in nemogočnost premaga.

Lepa planjava se tukaj pred njim sprostre in daleč okoli je ni bilo hiše viditi. On pa gre dalje in dalje, kamor ga nogé nesó. Pa ni in le noče biti nobene hiše. Poldne je bilo davno proč, solnce je že zahajalo, pa le še nobene hiše. Mrak je nastopil in še le terdo po noči je prišel do poslopja, ki je na samim stalo. Ni je bilo žive duše zunaj tudi ne slišati znotraj. Pastirček truden gre na ravnost skozi odperte vrata v vežo in skozi duri v hišo, v lepo izbo. V izbi pa ni bilo žive duše, ni ga bilo človeka. Samo miza je stala v kotu, na mizi dve skledi naj bolj-sih jedi in polič naj dražjega vina, kakor navlašč za enega človeka pripravljeno. Pastir je bil lačen, sede za mizo, se spravi nad jed, in je in pije, dokler vsiga ne sprazni. Komaj je pa žlico iz roke položil, se odpro duri in v hišo stopi mož. Fant se ga vstraši, in reče čez kej časa, da se ni mogel zderžati, ker je bil preveč lačen. Mož pa reče: Nič se ne boj! Če hočeš pri meni ostati in meni služiti, boš dobival

vsak dan vsako jutro kosilo, opoldne južino in zvečer večerjo tukaj na mizi vselej že pripravljeno. Plačal te bom že tako, da boš gotovo zadovoljin. Delati ne boš drugega imel, kar ti bom jutre povedal in pokazal. Zdaj pojdi spat. Tukaj je postelja; vsak dan boš postlano dobil. Rekel šel; fant se vlegel in zaspal, in spal do belega dne, da je solnce na posteljo posijalo. Ko se zbudi je bilo že kosilo na mizi. Vstane, se napravi in kosi. Kadar je pa snedel, spet pride mož. Mu reče z njim iti. Gresta v hlev, ki je bil zidan. Mož mu reče: Če ti je volja pri meni služiti, boš imel, kakor sim ti snoč rekel, kosilo, južino in večerjo dobro; delal pa ne boš nič drugega, kakor tega le vola boš pridno vredoval. Vsako jutro, vsako opoldne in vsak večer mu boš detelje in druge klaje, ki jo boš vselej na svislih pripravljeno dobival, pokladal, ga lepo gleštal in čedil vsak dan. Tega konja sivkota boš pa vsako jutro, vsako opoldne in vsak večer, s timle bičem, ki tule v kotu visi, nabijal in slikal na vso moč, kakor zlo in kakor dolgo se ti bode ljubilo. Veš pa, da mu scer nič ne pokladaš, kakor samo vselej v poldne, ko ga boš nafilikal, mu veržeš pest suhe klaje ali kej ali pa nič, kakor se ti bo zdelo, da mu le toliko daš, da lakote ne pogine. To boš delal, to imaš zapoved. Prepoved je pa ta: Tamle na vertu je pokrita rupa. Ne daj, če v njo pogledaš, ali iz nje zajameš. Po tebi bo prec; tam je hud strup. To je vse, kar imaš vediti. Ob letu bom prišel nazaj, ravno dans leta, in ti boš dobil plačilo, da boš gotovo zadovoljin, če boš zvesto opravljaj, scer pa gorjé tebi.“

Pastir je v vse dovolil, še bog, da je službo dobil; posebno pa, ker ne bo imel skor nič opraviti.

Vsako jutro, ko je vstal, je dobival kosilo, vsako opoldne južino, vsak večer večerjo. Vselej zjutraj je volu prav dobro pokladal, in vselej opoldne in vselej zvečer; in vselej zjutraj je konja sivkota bičal, vselej vpoldne in vselej zvečer. In vselej zvečer je imel posteljo postljano in tako mehko zrahljano, da še ni svoje žive dni na taki postelji spal.

Leto je preteklo, še je služil. Dve leti ste pretekle, še je služil; Tri, štiri, pet, več let je preteklo, še je služil, in vsako leto vsako jutro, vsako opoldne in vselej zvečer je lepo dobro pokladal volu, konja sivkota je pa neusmiljeno bičal in pretepal.

Vsako leto pa je prišel gospodar, ga je vselej pohvalil in mu dal trikrat toliko plačila, kar ga imajo scer trije konjski hlapci.

Enega dne o poldne, ko je ravno bič v roke vzel in sivkota mahati jél, da je revšče prav solze točilo, se vse treslo in sem in tje skakalo, da se mu je prav smililo, konj spregovori, kakor nekdej Bileamova oslica in pravi hlapcu: Ah usmili se, pusti me, nikar me več ne tolci. Ne slušaj gospodarja, to ti ne bo v prid. Gospodar je hud copernik, in je mene v konja spremenil. Daj, reši me, veliko plačilo ti obljubim.

Mladeneč je ostermel, ko je slišal konja govoriti. Ali je imel dobro serce. Tedaj mu reče in pravi: Kako pa mi je mogoče te rešiti?

Konj: Dokler copernik domú ne pride, je še dolgo. Tačas pokladaj meni taki, kakor dozday volu, in vola tako pretepaš, kakor dozday mene. Jaz bom okreval, se zredil in midva bodeva ušla; ti me boš jezdil in jaz bom dirjal. Danaju pa copernik došel ne bode, je pa treba, da vola tako stepeš in izstradaš, da bode komej stal. Zakaj copernik se bode nanj vsedel in za nama jahal. Uiti pa pred ne smeva, kakor zadnji den, in kaj in kakó imaš takrat storiti, ti bodem že o pravim času povedal.

Mladenc gre berž na svisli, prinese naj boljše klaje, jo položi sivkodu, ga osnaži in očedi. Vola pa tako prenebeško nabija in nafika, da gorrjé! Tako dela dan za dnevom, in dan za dnevom se redi in boljša sivko, vol dimec pa slabi in hujša.

Enega dne hodi hlapec po vertu, gleda in pregleduje, ker ravno ni imel nič opraviti. Zvedavost se ga loti, ko pride do rupe. Kajci je neki — pravi sam sebi — tuki notri? Gotovo ni strup. Gre in oddela pogleda v jamo, vidi nekaj svitlega. Kajci je pravi? stegne roko in pomoči perst v bliščavo. Bila je pa sama čista zlata voda zlatenica. Ker se ni imel drugam obrisati, ga obriše ob lase, in vsi lasje se naenkrat pozlaté in zlati ostanejo. Če si jih je tudi postrigel, so mu pa spet zlati zrastli. Da bi ga pa kdo ne vidil, si je napravil čepico, tako, da mu je vse lase skrila, in se ni nikoli skrila.

Še tri dni, in leto bode minulo. Zdaj reče sivko hlapcu: Čas je, da se pripravíš za popotovanje. Pojdi v klet pod hišo. Tam doli bodeš dobil vsake verste rovníc in lopat. Lepo svitle nove in vse zarujavele stare. Pusti svitlo rovnico, pusti svitlo lopato, vzemi rujavo rovnico, vzemi staro rujavo lopato. Skoplji tuki pod pragom čevelj globoko, čevelj široko in čevelj dolgo jamo. V jami bodeš dobil vso novo drago viteško oblačilo. To obleci pojutrišnjem. Dobil bodeš tudi vso konjsko opravo, s to mene opravi, mene zasedi, in dirjava, dirjava, da prideva drugam daleč proč od tod, da naju ne bode dobil nikoli več hudi copernik.

Drugi dan gre v hram pod hišo. Vidi vsake verste rovníc in vsake verste lopát. Lepih svitlih novih, in starih rujavih. Pregleduje te, pregleduje une. Pusti svitle nove: vzame rujave stare. Koplje pod pragom in skoplje čevelj globoko, čevelj široko in čevelj dolgo jamo. V jami dobi vso novo viteško obleko in konjsko naj drajšo opravo.

In tretji dan obleče viteško oblačilo in opravi po viteško konja. Vola pa še na vse zadnje tako namlati, da skor stati ni mogel. Preden pa sivkota zasede mu konj reče: Vzemi seboj štrigelj, ščet in soli. Treba bode nama vsega trojiga.

Zdaj zasede konja. Zadirjata, in dirjata, dirjata, kakor bi ju nesel vihar in dirjata celi dan in celo noč.

Copernik pride drugi dan domú, gre v hlev pogledat, in ko je vidil, da sivčeta ni bilo, se mu je koj zdelo, kaj in kakò, prec je vedil, da sta pobegnila. Nevtegoma zasede vola, ga žene in žene in tako dervi, da pobegnjenca v noči in dnevu dohiti. Sivko pa pravi jezdcu: Poglej, poglej, če ne gre za nama.

Mladenc pogleda in prestrašen reče: Jojmene, ravno kar nama bode za petamá! Hij, hij, — sivko pa pravi: Verži hitro ščet na tla. Verže ščet, in ko bi trenil, zraste za njima gosto, gosto germovje, dolgo, dolgo in široko.

Dirjata, dirjata, da mine dan in mine noč. Spet reče sivko: Poglej, poglej nazaj, če ne gre že spet za nama. Mladenc se ozre in prestrašeno reče: Jojmene, ravno kar nama bo za petamá! Hij, hij! — Sivko pa spet reče: Verži hitro sol na tla. Verže sol, in ko bi trenil, so se luže in mlake razlite globoko daleč na široko okoli.

Zadirjata, in dirjata, da mine dan in mine noč. Ali copernik je luže in mlake prebredel in pobegnjenca v noči in dnevi skoro dohitel. Spet reče sivko: Poglej, poglej nazaj, če ne gre že spet za nama. Mladenc se ozre in prestrašeno reče: Jojmene, ravno kar nama bode

za petami! Hij, hij! Sivko pa mu reče: Verži hitro štrigelj na tla. Verže štrigelj in ko bi trenil se dvigne za njima sterma pečevje polno prepadov in brezden, sterma, da je bilo nemogoče čezaj priti. Copernik dervi po skalovju vola. Vol opesa in se zverne znak obrezdno, da se oba zviškoma ubijeta.

Zdaj sta bila tadvá še le brez skerbi, in sivko je jenjal dirjati, ker je bil že sila spehan. Tri dni je dirjal koj naprej in tri noči, da nič ni počival. In daleč daleč sta pridirjala, daleč v deveto deželo. V deveti deželi sta se vstavila v gojzdu blizo potoka. Tukaj reče sivko mladenču z njega iti, viteško oblačilo sleči, ga pod votlo debelo verbo, ki je kraj potoka rastla, pokopati in svoje staro oblačilo obleči. Dalje mu reče: Mene pa deni tukaj v to verbo, in kadar ti bode kej hudega ali kej drugega tacega, pridi k meni in jaz ti bodem pomagal. Zdaj pa pojdi, prišel boš do kraljevega gradu, prosí in poišči tam službe, sčer pa se v vsaki reči zanesi na mojo pomoč. (Dalje sledi.)

Književni pregled.

* Ravno kar je v založbi Sigmundove bukvarnice v Celovcu na svitlo prišla nova knjižica pod naslovom: „Lepo darilo za pridne šolarčke“ in obseže štiri prav prijetne pripovedi za poduk in kratek čas, namreč: „Bratec in sestrica“, „car Peter Veliki, tesar v Zardamu“, „David in Goliat“ in „Jaroslav“.

Te pripovedice so naše mladini kaj primerne, ker toliko lepega in podučivnega obderže. Pisane so prav lahkorazumljivo v čistem slovenskem jeziku. Gotovo si bodo veliko bravcev med našo ljubo mladino našle. Natis je prav čist in ličen iz A. Pichlerjeve tiskarnice na Dunaju. Knjižica šteje 108 strani v dvanajsterki. Dobi se, kakor vse knjige naših Celovskih knjigarjev, po vsih slovenskih mestih, kar bi veliko slov. bukvarjem za izgled služiti imelo.

Pri tej priložnosti nektere Ljubljanskih bukvarjev še enkrat prav lepo prosim, kak iztis njih bukev tudi k nam v Celovec poslati. Koliko se poprašuje po prekrasnej „Gerlici“, po Vilharjevih pesmah s napevi in drugih imenitnih knjigah; pa vse je zastonj, če si jo sam po kakem prijatelju ne priskerbiš. Kedaj se bo vendar to na bolje obrnilo?

* V Ljubljani je izšla nova knjižica pod naslovom: „Tine in Jerica“ podučna povest za kmetiške ljudi, poslovenjena iz pisem Ilia Jaisa. Dobi se za 15 kr. sr. po vsih slov. mestih.

* G. B. M. Kulda je začel pod naslovom: „Krasné večery“ izdajati zbirko českých pripovedk, kratkočasnih in podučnih. Pervi svezek je prišel v Berni na svitlo.

Z m e s.

* Iz Koroške 1. avgusta. Bridka žalost me je obšla slišati, ljuba bčelica! da tudi tebi že perutnice pešejo, ker ti dovoljne reje in podpore od strani naših rodoljubov pomanjkuje. Tako smo si res v nevarnosti, te za vselej zgubiti, ki si nam tolikokrat z bogato bero obložena v naše gorice pribrenčljala! Prežalostno je to za domorodca viditi, kako naše dni slavjanščina povsod opešuje in hira. Vejica za vejico se terga od debla in kmalo je ne bo več krepčivne sence, v kateri smo se po vturdivnem delu tolikrat senčili in razveselovali. Ako mu obilniše ne prilijamo bo gotovo po njem.

Oj prehitro so minuli časi občnega navdušenja, ko so se naši rodoljubi ko nevtrudljive bčelice kol svoje matere Slovenje zbirali, jo podpirali, jej slavno bodočnost pripravljali. Nadjali smo se, da bo to občno žlahtno prizadetje zmiraj raslo in čedalje lepših kali poganjalo. Pa nada nas je žalibog golfala. — Le redko število se jih še najde marljivih delavcev na polju matere Slave, katerih je vendar premalo, da bi jo pogina obvarovali. Kje so naši slavčki, katerih pesme smo pred dvemi, tremi letami s tolikim dopadenjem poslušali, kje naši zvesti vodniki u viharnem valovju občne prekucije, kje naši prijatelji in učitelji mladine, ki so jo tako ljubeznivo podučevali in vodili? Kje še veliko drugih, katerih vendar nočemo po imenu klicati, in jih sedaj težko med našimi delavci pogrešamo? — Kaj bi odgovoril? Nekatere nam je nemila smert pobrala, drugi roke križem derže in čakajo, da bi se jim domovina sama od sebe zbudila. Oni vidijo, kako se malo kardelice zvestih vkarja in vbija in mu še nazadnje potrebne pomoči odrečejo. — Pa, če je božja volja, bo in mora bolje biti. Njegova močna roka nas je že v toliko nevarnostih ohranila; torej nas tudi sedaj zapustila ne bode. Delajmo s vkupno močjo za prid naše domovine, da sčasom tudi dremajoče spodbudimo. — Ti pa, »ljuba bčelica« poskusi še dalej svoje perute. Ni dvomiti, da ti bo vsak domorodec, kteremu je na svojej domovini kej ležeče, radovoljno v podporo pritekel, da te sramotne smerti obvarje, v katero bi te bila naša mlačnost pogreznila. *)

* V sednici 21. julja je slavna ilirska matica med drugim sklenila, da se imá po nasvetu g. Kukuljeviča razpisati natéčaj (konkurs) za dobro prestavo kake občno koristne knjige.

Zategadel je bilo odločeno, da se imá predstaviti: a). Das Buch der Natur von Dr. Friedrich Schödler, b. Ausführliche Volksgewerbslehre oder allgemeine und besondere Technologie von Poppe in c. Populäre Geometrie von Lüttron.

Za prestavo pod a) omenjene knjige se obljubi darilo od 500 gld. sr. Kdor jo hoče prestaviti, mora ilirski jezik popolnoma znati, ker si mora sam celo prirodoslovne imenoslovje sestaviti. Zató je odločeno, g. Ant. Kuzmaniča pozvati. — Za tehnologijo je obljubljeno 300 gld. sr., ker je že v česki jezik prestavljena in za geometrijo 100 gld. sr.

*) Veliko listov smo že prejeli, da bi Bčelo tudi dalej izdajali. S velikim veseljem bomo njih željo spoznili, ako se vsaj nekaj naročnikov še oglasi; zakaj v lastno škodo delati nam ni mogoče. Vendar trdno upamo, da jo bomo rešiti zamogli.

Ne moremo se zderžati, pri tej priložnosti našo serčno željo izreči, da bi se g.g. prestavljavci pri tvorenju imenoslovja, kolikor je mogoče, drugih slavjanskih narečij deržali. Svetvali bi jim tudi naše izverstne Novice, posebno starejše tečaje, Vertovcovo Kemijo in Vinorejo, Robidatovo fiziko itd. v roke vzeti. Marsikaj dovršene-ga se dá v tih knjigah najti.

Dalej je prevzela slavna malica tiskanje preizverstnega lëtopisa „Dubrovnik“, od kterega je doslej g. M. Ban dva svezka izdal. Zato je bil g. izdatelj naprošen, to delo berš za natis prirediti in poslati; v prihodnje pa imá gledati, da se bo lëtopis na začetku vsakega lëta tiskati mogel.

G. Dr. Ivanović je poslal za tiskanje svoje dëlo pod naslovom: „Domače potrebe liekarske.“ — Iz Varaždina je poslal neki T. Teodorović: „Razmišljavanja o človeku.“ To je uredniku „Kola“ predano, da ga če veljá, tiskati da. Spisateljju se imá za vsako tiskano polo 15 gld. sr. poslati. — G. podpolkovnik Čivič se imá naprositi za njegove še netiskane basni in slike. — Pisavec „Upute u pismenu umetnost“ želi, da bi se njegovo dëlce posebej tiskalo, ker bi se za antologio v naših šolah upotrebovati dalo, če se v njem samo omenjena mësta dodajo.

* Iz Bosne se piše za gotovo v „Narodne novine“, da je znani jugoslavenski pisatelj, frančiškan Jukić, od kterega se je pisalo, da so ga Turki vmorili, v Carigradu na svobodo puščen, odkodar je 6. pre. mesca proti Rimu odšel. Bog daj! da se ta vëst vresniči!

* Komej je zgubilo slavjanstvo Kollarja, Gogola, Žukovski-ga Zagoskina in drugih slavnih možev, imá že sopet zgubo ednega najslavnejših spisateljjev objokovati. Dne 5. avgusta t. l. namreč je zamerl prof. Fr. Lad. Čelakovsky zvečer okoli sedmih. Naj mu svëti vëčna luč! Kakor hitro česki listi životopis tega preslavnega moža prinesó, ga bomo tudi v Bčeli podali.

* Znani serbski spisovatelj Mat. Ban dela na treh žaligrah iz česke zgodovine in sicer iz časov Husitske vojske.

* Zagrebški listi ne morejo dosti pohvaliti povlastjeno narodno učivnico g. Petra Zoričiča. Letašnja preskušnja je pokazala, kako izverstno so se on in njegovi pomočniki obnesli. — Zavernemo čast. bravece na donešnji njegov poziv. Ne dvomimo, da se bo tudi med nami kak učitelj najdel in to ponudbo prevzel.

* Njegovo Veličanstvo cesar se je v Zemunu z serbskim knezom slovansko pogovarjal. Knez je govoril serbsko, cesar pa česko.

T r a z e s e

Učitelji za prvi i drugi razred početne učione u Zagrebu sa mesečnom plaćom od 25 fl. srebra. Oni, koji hoće da postignu ovo kojë mësto, trëba da imadu vërodostojne svëdočbe svoje pädagogičke izobraženosti i čudorednog vladanja, pa da su vësti u slovenskom i nëmačkom jeziku, zatim da se pismeno obrate najdalje do konca kolovoza (Augusta) ovog lëta na

Petra Zoričiča
ravnatelja učionice u Zagrebu.